

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΣΥΓΓΝΩΜΗ

Του MICHEL CORDAY



Ο γιατρός εξετάζει την γυναίκα του Λιλ

Ο Λιλ, τμηματάρτου ύπουργείου των εξωτερικών, περιμένει στο σαλόνι του σπιτιού του να γυρίσει ή σύζυγός του, διαβάζοντας ένα βραδυνό φύλλο. Τέλος στις έφτά, ή γυναίκα του γυρίζει. Αλλά μόλις ανέβηκε τη σκάλα άρχισε να βογγά ή και κατάχλωμη ξαπλώθηκε σε μιὰ πολυθρόνα. Ο άντρας της κατάλαβε τί συμβαίνει και λυπημένος μουρμούρισε :

— "Αχ! αγάπη μου!..

"Ετρεψε από αγωνία και χαρά, γιατί ύστερα από δέκα χρόνια πούταν παντρεμένοι, θ' άποχτούσαν επί τέλους ένα παιδί.

Γι' αυτό ειδοποιήσε τηλεγραφικώς τόν γιατρό νάρθη τόν γρηγορώτερο. Η γυναίκα του, ξαπλωμένη, τού δήλωσε πώς τήν πιάσανε μερικοί πόνοι μακρὰ άπ' τόν σπύτι. Σε κάθε κούνημα τού ταξί πού τήν έφερενε σπύτι άνατρίχιαζε γιατί φοβότανε κανένα δυστύχημα.

"Επειδή μάλιστα τήν ξαναπιάσανε πάλι τώρα στο σπύτι, έβγαλε τόν κορσέ της και ξεσφίχτηκε. Ο άντρας της τή σήκωσε άμέσως και τήν πλάγιασε στο κρεβάτι της.

Οι πόνοι της όμως μεγαλώνανε. Ο Λιλ άρχισε να φοβάται μη τής έρθει καμιά συγκοπή, και θέλησε να τής δώση μερικά άλατα πού ή γυναίκα του είχε πάντοτε κοντά της για κάθε ένδεχόμενον.

Ο Λιλ πήγε λοιπόν στο σαλόνι, πήρε τόν τσαντάκι της, έβγαλε ένα μαντήλι, ένα πορτιμονέ, κάτι κλειδιά, ένα γράμμα μέσα σε φάκελλο και τέλος κάτω-κάτω βρήκε τόν χρυστάλλινο μπουκαλάκι, με τ' άλατα.

Μά δέν τήν ώφέλησαν καθόλου κι' αυτά και ό καυμένος ό άντρας της, γονατισμένος μπροστά στο κρεβάτι της, τήν παρηγορούσε με γλυκά λόγια. Σε λίγο ήρθε ό γιατρός. Έκανε μία άυστηρή εξέταση και ειπε να περιμένουν άκόμα λίγη ώρα. Ο Λιλ υπέφερε πολύ όταν άκουγε τά βογγητά τής γυναίκας του κι' όταν έβλασκε τούς σπασμούς της και τά δάκρυά της. Για να περάση ή ώρα, άρχισε να βηματίζει μέσα στο σαλόνι. Ίά φορέματα τής γυναίκας του ήτανε πεταμένα έδώ κι' εκεί, άπάνω στα έπιπλα, μαζί μ' όλα τά μικροπράγματα πούχε μέσα στο τσαντάκι της. Ο Λιλ ειπε έξαφνα τόν γράμμα πούτανε μέσα στο φάκελλο, κι' άπάνω σ' αυτόν έδιάβασε τήν διεύθυνση : Ε. Ρ. 32. Ταχυδρομικό γραφείο 17. "Αμέσως, αυτά τά μυστηριώδη σημεία νέν χτυπήσανε στη καρδιά, και ύποπτεύθηκε... Χωρίς δισταγμό, έβγαλε τόν γράμμα και διάβασε :

Αγάπη μου !

Θά μπορούσης νά πäs στο ταχυδρομείο νά ζητήσης αυτό τόν γραμματάκι μου ; Θέλω νά μάθω τί γίνεται, και κάθε μέρα πηγαίνω στο ταχυδρομείο και πέρνω τόν γράμμα σου. Αν δέν ξαναβρω άλλο θά πη πώς ή μεγάλη στιγμή έφθασε. Πόσο θά ήθελα νάμωνα μαζί σου και να σε παρηγορούσα, "Αχ ! φιλάρεσκη μ' έξωρισες τόσες μέρες!... Θάνε άγόρι ; ή κορίτσι ; Φτωχό πλάσμα Πού νάξερε τήν αγάπη μας ! Έγώ άοτειεύομαι, μά πεθαίνω από άγωνία. Κάθε βράδυ περνά κάτω άπ' τόν παράθυρό σου. "Αχ ! πότε θά τελειώσουν αυιά ; Πότε θά ξαναβρούμε τά δμορφα χάρδια μας ; Αϊριο έλπίζω νά πάρω γράμμα σου και νά κοιμηθώ με τόν μάγουλό μου άπάνω σ' αυτό...

Γιώργος

Ο Λιλ θά προτιμούσε νά τρελαινόνταν ή νά πέθαινε, παρά νά μάθαινε τέτοιο πράγμα. Δέκα χρονών έμπιστοσύνη, δέκα χρονών εστύχια, δέκα χρονών ζωή, γρημιζόντουσαν όλα ! Με καρδιά ματωμένη και ζηλοτυπία μεγάλη, ό Λιλ άναστέναξε κι' ειπε μέσα του :

— Είνε δυνατόν ; αυτό τόν παιδί πού θά γεννηθί, πού με τόσο καμάρι έλεγα στον κόσμο πώς τόν περιμένα, δέν εινε παιδί δικό μου ; Είνε ένός άλλου ! Δέν ειμαι έγώ ό πατέρας του ! Και αυή ή γυναίκα μου, πού τόσο με περιποιείτο και μ' αγαπούσε, άπιστούσε εις βάρος μου !

Οι φωνές πού άκουγότανε άπ' τήν πλαϊνή κάμαρα τού φαινότανε άπ' τήν διεύθυνση του λυπημένως... Έννοιαθε τώρα μέσα του τή θανάσιμη έχθρα τού άπα-

τημένου συζύγου, και τόν φοβερό μίσος πού δέν πεθαίνει παρά μαζί μ' εκείνην πού τόν προσένησε.

"Εκείνη τή στιγμή ό γιατρός μπήκε στο σαλόνι όπου βρισκόταν ό Λιλ. Τόν πρόσωπό του ήτανε τώρα σοβαρό και λυπημένο. Τράβηξε τόν Λιλ σε μιὰ γωνιά κι' άρχισε νά τού λέη για τήν κατάσταση τής γυναίκας του. Τούλε πώς ό τυχετός ήταν δύσκολος, πώς ήσαν άνάγκη νά γίνη έγχειρήσεις, και στο τέλος τόν ρώτησε ποίον προτιμούσε νά θυσιάση, τή μάνα ή τόν παιδί !..

Τόν καινούργιο χτύπημα ήτανε κι' αυτό δυνατό σαν τόν πρώτο, κι' ό Λιλ τάχασε... Σκέφθηκε όμως σε λίγο ότι έτσι τόν πεπρωμένο έρχότανε νά τόν βοηθήση...

— Μά εινε άμεσος άνάγκη νά θυσιάσουμε έναν άπ' τούς δύο ; ρώτησε τόν γιατρό.

— Σ' ένα τέταρτο πρέπει ν' άποφασίσετε...

— Καλά, ειπεν ό Λιλ. Αφήστε με νά σκεφθώ.

Ο γιατρός νόμισε φυσικά πώς ό πελάτης του θά προτιμούσε νά θυσιάση τόν παιδί, και γι' αυτό άπόρησε με τήν απάντησή του και βγήκε άπ' τόν σαλόνι. Έτσι ή έκδίκηση παρουσιάστηκε στο Λιλ έτοιμη. Έφθανε νά πη τρεις λέξεις ! Σώσατε τόν παιδί ! Κι' έτσι ή μάνα θά τιμωριότανε σκληρά για τόν σφάλμα της. Τρεις λέξεις θά σβύνανε τόν παρελθόν και θά έλευθερώνανε τόν μέλλον ! Ο άπατημένος σύζυγος δέν θά σκότωνε, θάφαινε μόνο νά πεθάνη ή ένοχος σύζυγός του !

Δέ θάταν όμως άνανδρία αυή ; Δέ θάταν άνανδρία νά πάρη τήν ψυχρή άπόφαση νά σκοτώση τή μάνα πού γεννούσε ; αυή ή ύπουλη έκδίκηση, δέ θά χαρακτηριζόταν άργότερα κακούργημα ;

Ο Λιλ άκούμπησε τόν μέτωπό του πού έκαιγε στο τζάμι τού παραθύρου. Κύνταξε στο πεζοδρόμιο και ειπε έναν άνθρωπο νά στέκεται μπροστά στο σπύτι του. Ο φίλος της θάταν, ειπε ό Λιλ μέσα του. Βέβαια περιμένει κάτω άπ' τόν φωτισμένο παράθυρο τής κάμαρας της ! Περιμένει τήν ώρα πού θά ξαναπάρη τήν θέσι του !... Ξαναθυμήθηκε τί έγραψε τόν γράμμα. Σκέφθηκε για μιὰ στιγμή νά τού φωνάξη άπ' τόν παράθυρο : Κύριε τόν θύμα σας πεθαίνει !... Ύστερα όμως σκέφθηκε κάτι άλλο : Σκέφτηκε νά κατεβή κάτω νά πάρη τόν άνθρωπο αυτόν άπ' τόν μπράτσο, νά τόν οδηγήση στο προσκέφαλο τής λεχώνας, και νά τόν βάλη ν' άποφασίση αυτός ποίον θ' άφίνανε νά ζήση...

Μιά στιγμή όμως ή πυρετώδης σκέψις του σταμάτησε στο παιδί. Τι έπρεπε νά κάμη ; Νά τ' αφήση νά ζήση ; Νά θυσιάση τήν μητέρα ;

"Επειδή δέν μόρεσε ν' άποφασίση, ξαναμπήκε στην κάμαρα τής γυναίκας του. Ήταν μισόγυμνη, και, ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, βογγούσε. Σίμως κοντά της. Εκείνη όμως παρατήρησε άμέσως τόν άγριο και λυπημένο πρόσωπο τού άντρός της και κατάλαβε στη στιγμή τί ειχε συμβεί...

Θυμήθηκε πώς ειχε ξεχάση τόν γράμμα πούχε πάρη άπ' τόν ταχυδρομείο στο τσαντάκι της. Με τούς πόνους πού τήν πιάσανε δέ θυμήθηκε νά τόν κρύψη άλλου...

Με μάτια τρομαγμένα, ή γυναίκα κύταξε τόν πονεμένο πρόσωπο τού άντρός της. "Ηθελε νά μιλήση, νά παρακαλέση, μά κρατήθηκε, γιατί ήτανε κι' ό γιατρός μέσα. Άναστέναξε μόνο και ειπε :

— "Αχ ! πόσο πονώ, πόσο ύποφέρω!

Ο Λιλ έκλεισε τά μάτια του. Ένοιωσε ένα χέρι ζεστό και ιδρωμένο νά πιάνη τόν δικό του. Ήταν τής γυναίκας του. Τότε άξαφνα όλη τή λύπη πού αισθανόνταν ή γυναίκα του, τήν ένοιωσε αυτός, και κατάλαβε πώς δέν μπορούσε νά μη συγχωρήση. Έτσι σιγά-σιγά ειπε με τρεμάμενη φωνή στο γιατρό.

— Σώσατε τή μητέρα !..

Μιχ. Κορντέ



«...πότε θά ξαναβρούμε τά χάρδια μας !»

ΠΩΣ ΣΒΥΝΕΤΑΙ ΤΟ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ

Τόν παρισινό περιοδικό «Φύσις» συνιατῶ ως μόνο ασφαλές μέσο τού άναφλεγέντος πετρελαίου τόν γάλα ! Δέν έχει νά κάμη κανείς τίποτ' άλλο εϋθύς ως άνατραπή έξαφνα ή λάμπα σας, παρά νά χύση επάνω στη φωτιά αυτή, όσο γάλα εϋρή πρόχειρο.

Έν έλλείψει γάλακτος — τού όποιου βέβαια ή έλλειψις θά εινε πολύ συνήθης !...μπορεί νά ρίξει κανείς άκόμα και σάκκη, άμμο, χάμα — κάθε άλλο έκτός ά π ό ν ε ρ ό — τόν όποιο άντί νά σβύση τίς φλόγες τού πετρελαίου, έχει τήν ιδιότητα άντιθέτως νά τίς έξαπλώνη περισσότερο.